

Penúltims poemes

per Toni Roca Pineda

GAROTA D'IPANEMA

No et queixis del dolor.
Agraeix aquesta
mostra de sensibilitat
que la naturalesa
de forma altruista
t'ofereix.
Passa la pàgina del llibre
principal i, llavors, el tornes
a la biblioteca.
Ara, el petit cafè
és tardorenc,
d'una matisada verdor.
Plou.
Una brusquina.
Però plou.
La garota d'Ipanema
passa amb promeses
de carn i de veritats
absolutes.
És, doncs, el gràfic moment
que tot ho visualitza
a l'hora intensa de l'amor.
Però no et queixis —no et queixis
pas— del dolor.

PUIG DES MOLINS

La metàfora es fa carn
en nits d'octubre
a la vora del silenci,
just a mig camí de lluna plena freda.
O possiblement capvespral.

Hem situat el sentiment
dins la veu humana i líquida.
Et sorprèn l'alba, amic meu?
No ploris, doncs, la pèrdua,
la sentimentalitat d'aquell
tresor arxivat a l'interior
de la biblioteca municipal i pública.

Després, en arribar a casa teva,
torna l'escalfor allà al Puig
on quatre (o cinc) oliveres
et parlen del prestigi del verb,
del llibre escrit a cops de dolor
i sang, de la carn calenta, febrosa,
d'una realitat quotidiana i bruta.

No sé. No ho sé. Tal vegada...

LA MIDSOMMARNATT

La midsommarnatt.
Diuen al país de Bergman.
Al país de Suècia.
Al país d'adolescència
de sal, geografia i història,
lliçons, tal vegada,
de trigonometria
a l'institut Menéndez y Pelayo.
Però avui —tot just ara mateix—
és la nit de Sant Joan.
Revetlla.
Canals i Rubiola.
Tremolós el coet.
Pijoaparte i la seva moto.
Últimas tardes con Teresa.

ABRIL

No creure en la llum
de l'alba
i aturar l'empenta,
la força, ara que la natura
vol ser abril, necessita abril,
desitja abril.
Restar mut a l'escenari
quan la natura —natura,
impacient i fèrtil, neguitosa també—
és brogit i és ferotge dansa
contra el mur aixecat, contra
l'olivera esvelta, al costat
del pi que el camí obre.
Voldria l'abril dolç, amor meu,
com el lleuger
que a l'illa ens arriba.
Hora de l'encís perfecte.
Per la finestra surt el fum
de la meva cigarreta.
Passa l'autobús, s'atura
el cotxe davant el bar
silenciós i de generosa terrassa.
Bec el vi o tal vegada el gin
menorquí.
Trobaré la pau?
Ara mateix cau finíssima pluja
sobre el terrat.

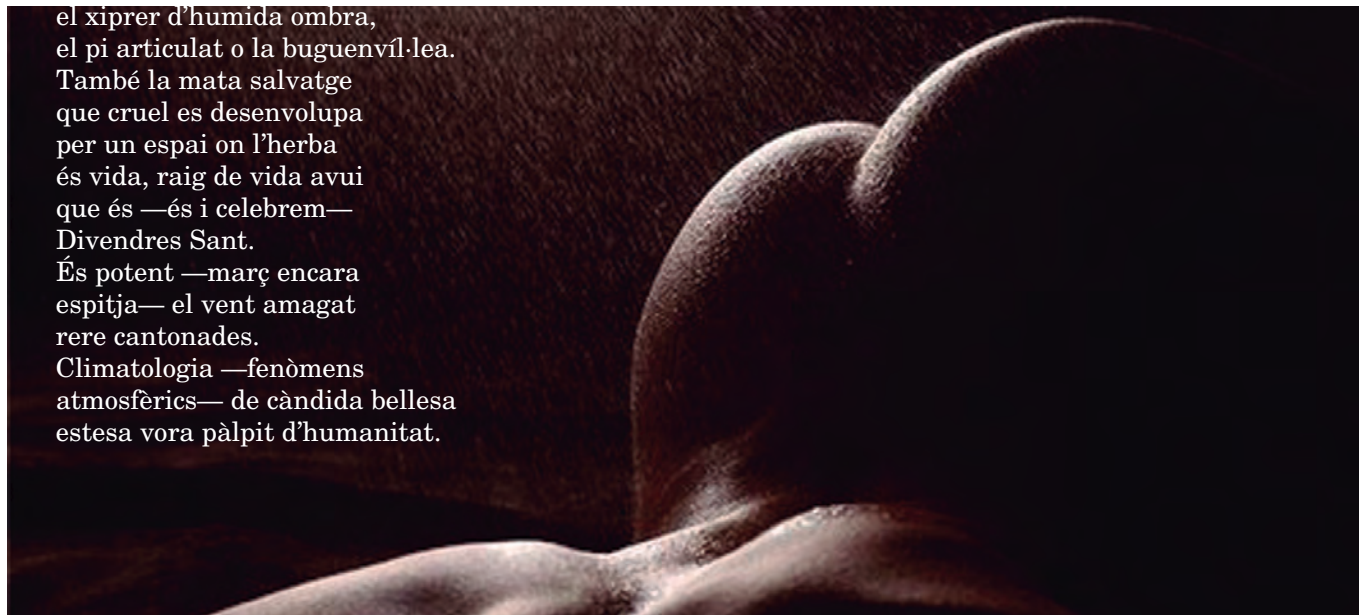
DIVENDRES SANT

*A l'amic Horts de Colònia,
també ciutadà al Puig des Molins/Beverly-Hills*

Ara és closa la mirada
i el Puig —paisatge del Puig—
és l'olivera i el garrover,
el xiprer d'humida ombra,
el pi articulat o la buguenví·lea.
També la mata salvatge
que cruel es desenvolupa
per un espai on l'herba
és vida, raig de vida avui
que és —és i celebrem—
Divendres Sant.
És potent —març encara
espitja— el vent amagat
rere cantonades.
Climatologia —fenòmens
atmosfèrics— de cànvida bellesa
estesa vora pàlpit d'humanitat.

QUIN MOT?

Quin mot?
et preguntes.
I la fosca és
mirall que
vol integrar-te
a les palpentes
d'una realitat
que et defuig.
Com l'ànima
de tàctil fibra
et revela temps
de llàgrimes i crepuscles.
Desvetllat i sinistre
obriràs la carta, segell
sense figura, menuda,
petita lletra, inalterable
el pols, nirvi per a un difícil
ritu de lectura.
Al jardí la resta de la festa.
«The party is over...» em diuen
a cau d'orella i la cançó
imprescindible, «they can't
take that away from me»,
torna.

LAS CHICAS DE LA CRUZ ROJA

*Primavera en la solapa, primavera
en el jardín y primavera en España,
en el corazón de Madrid.
Las chicas de la Cruz Roja...*

GUIJARRO-ALGUERO

Ho ignorava, però jo era en aquells dies de boira i sol, «el otro chico de la Cruz Roja» i, lògicament, Madrid era el punt d'acció i referència més o menys vital de tota l'acció. Sortia Conchita Velasco, de Valladolid i en estat pre-ié-ié, i Mabel Karr, Antoni Casas, tal vegada Katia Loritz, hongaresa i d'enormes pits, i, inevitablement, Tony Leblanc, nascut al Museu del Prado, ara pres, engabiat en un accés de gelosia i follia que els cronistes de l'època qualificarien de carpetovetònic. Alguns extres, figurants, rostres pàl·lids de la pel·lícula asseguts en amples terrasses urbanes, bevien orange crush, cinzano on the rocks, pepsi-cola i llegien les lletres d'Emilio Romero a *Pueblo* entre fums de chesterfield comprat de contraban, vés a saber, vés a saber... O així. Prolongadíssim travelling per una Gran Vía evocadora, o tal vegada un remake de la Cinquena Avinguda novajorquesa... Tot tenia el seu èxtasi final en una mena de pla/seqüència sobre la façana de l'hotel Plaza vora estables estàtues del Quixot i Sancho Panza. Tot just a l'entrada de Princesa es clausuraven els primers minuts de la història a contar. Ara la realitat és una altra realitat i el cambrer dels Súper de l'Art a mitjanit viatja pels desolats territoris de la platja d'en Bossa (to be continued).

AUTOBIOGRAFIA (O NO)

A Maria Mora, de Santa Margarida

Tinc 70 anys...

I no sóc feliç.

Tampoc visc l'infortuni.

Tenia —un temps— 20/50 anys.

I tampoc no era feliç.

I el sexe, primordial.

Fonamental.

Tal vegada.

O potser no.

Qui sap.

Qui se'n recorda.

Maria era dona bella

i de poble

illenc de terra endins.

Va marxar a terres germàniques.

Coses que passen.

Simplement.

Dels 30 no me'n recordo.

Etílic, borratxo tothora,

eròticament fora de joc.

Però no sempre.

Però no sempre.

És clar.

Massa gintònic.

Massa aigua d'Escòcia.

Massa herbes de Sant Carles.

Massa temps sense piano.

Massa temps de tot.

De tot i res

Vaig fer-ne 40.

I menjava caragols a Santa

Gertrudis de Fruitera.

Però no ho sabia.

La felicitat era imprecisa.

Tot fluïa com el riu —aigües

tèrboles, és clar— abocat

posteriorment a la mar.

Nova York aleshores fou

la terra de la gran promesa.

En tocar els 50, la profecia,

la premonició, era meravellosa.

«Ara t'arriben, amic meu,

els millors anys de la teva vida...»

Al·lusió, i així ho vaig entendre,

a paraules i conceptes tan clars

com abstractes.

O sigui, i per aquest ordre:

maduresa, equilibri, estabilitat,

harmonia, mesura exacta de totes

les coses...

La riota —la meva riota— fou immensa

mentre Amélie sur-mer formava

part de somnis impossibles de traduir

a la realitat.

I Madrid era una festa.

Vet aquí els seixanta i la nit total

a Damasc enlluernar com oberta

flor de matinada.

Passa el temps.

Passa la vida.

Quina mena de filosofia barata,

casolana, d'anar per casa.

I prou.

Llavors, primeres albades

dels setanta.

Temps de magranes.

Ella tenia (ara ja no) 32 anys.

O no.

O sí.

Darrers pecats per a una

autobiografia precipitada.

The End.

TONI ROCA PINEDA ■